

1. „To će biti taj dan, objesi Zimmer frei, lezi pod palmu i uživaj“, glasi refren u pjesmi grupe Hladno Pivo. Zvuči jako primamljivo, zar ne? Svi smo mi u određenom trenutku u životu zamišljali „taj dan“. Naši roditelji često kroz razgovor prijateljima znaju reći: „Joj, jedva čekam u penziju, to će biti taj dan“. Srednjoškolci znaju reći: „Samo da završim sa školom, to će biti taj dan“. Malo dijete zna reći: „Jedva čekam da mi bude rođendan, to će biti taj dan“. Bolestan čovjek zna reći: „Samo da ozdravim, to će biti taj dan“. Poduzetnik zna reći: „Želim postati bogat, to će biti taj dan“. Sportaš zna reći: „Želim biti prvak svijeta, to će biti taj dan“. TAJ DAN je često intimno isprepleten sa trenutnom situacijom u kojoj se nalazimo, i željama koje želimo za sebe u bliskoj budućnosti.

1.1. Sve navedeno iznad možemo zapravo staviti u jednu riječ; SVRHA. Čovjek ne može pobjeći od potrage za svrhom, to je duboko usađeno u svih nas. Drugim riječima rečeno, čovjek uporno traži ulogu zbog koje je ovdje na planeti zemlji. Usudio bi se reći da je svrha važnija od samog postojanja, to jest življenja. Zašto vjerujem da je to tako? Zato jer ako nemamo svrhu, onda samo ŽIVOTARIMO – rekli bi. A ako imamo svrhu onda ŽIVIMO PUNIM PLUĆIMA - slažete se?

1.2. Idemo uzeti jedan od navedenih primjera iznad i razraditi temu. Dijete koje jedva čeka svoj rođendan misli si otprilike ovo: „Još nekoliko tjedana i rođendan mi je. Mama, tata...gdje ću slaviti svoj rođendan? Mogu u našoj konobi? Pozvao bih nekoliko prijatelja. Hmm, mogao bi naručiti pizzu za svih, mogao bi staviti pikado u prostoriju da igramo. Koga ću pozvati? Znam...pitat ću mamu i tatu da li neki od mojih prijatelja nakon rođendana mogu spavati kod nas, joj jedva čekam svoj rođendan“.

1.3. Ako smo roditelji, onda znamo koliko je dijete uzbuđeno prije samog rođendana, samo o tome priča po cijele dane, i nas uključuje kada god može u svoje uzbuđenje koje se zove: to će biti taj dan.

1.4. Koliko smo puta supruga i ja morali svoje dijete resetirati kako bi svoje svakodnevne aktivnosti i dalje obavljalo iako mu je rođendan uskoro: „Moraš učiti, imaš ispite, sutra ti je trening, ovaj vikend imaš utakmicu, jesi pospremio sobu, prestani živjeti u oblacima mladici, život ne može stati zbog tvog rođendana“, itd. Ali svejedno zbog ljubavi koju imamo za našu djecu, postajemo zavedeni njihovom trenutnom svrhom; to će biti taj dan. Kupujemo tortu, sređujemo prostoriju za slavlje, napuhujemo balone, radimo plate s hranom jer rodbina i drugi roditelji dolaze na slavlje....ipak je to od našeg djeteta rođendan, to će biti taj dan.

1.5. Zaključujem slijedeće; kroz proces planiranja, kroz pro aktivno djelovanje, kroz uzbudljivo iščekivanje da dođe taj dan....mi skupa s našim djetetom ŽIVIMO PUNIM PLUĆIMA! Znači, svrha nam daje smisao, smisao nas motivira da se aktiviramo, kada se aktiviramo, predodređujemo naš život, i od bliskih nam ljudi život, našoj ili njihovoj svrsi.

1.6. „To će biti taj dan, objesi Zimmer frei, lezi pod palmu i uživaj“, pjeva mi u glavi refren dok pišem ovaj članak. Sada s ove perspektive mogu slobodno reći slijedeće; sve svrhe koje sam naveo iznad su dobre i lijepe za postići, sve one nama daju osjećaj zadovoljstva dok ih sprovodimo u djelo, ali - i znam da će vam ovo grubo zvučati s moje strane - one su nebitne prema GLAVNOJ SVRSI zašto smo ovdje na planeti zemlji.

1.7. I zašto govorim nebitne? Zato jer su temeljene na platformi JA. Drugim riječima, svrhe navedene iznad proizlaze iz motiva: „Kako da ispunim ono šta mene osobno zadovoljava“. Ali netko će reći: „Čekaj malo, ok, većina onih koje si naveo gore misli na sebe, i zašto ne bi, kako si i sam rekao, sve te svrhe su lijepe za postići, ali bolestan čovjek, zar on nema pravo željeti biti zdrav, kako možeš reći da je to nebitno“? Naravno da ima pravo željeti biti zdrav – ja sam jedan od njih - ali vjerujte mi, nagledao sam se bolesnih ljudi za deset života, i jednu karakteristiku svi mi bolesni nosimo, a to je; „Samo pričajmo o meni, sve ostalo je nevažno, vi ste nevažni, vaši problemi su nevažni...samo JA sam važan i kako ću ozdraviti; to će biti taj dan!“

1.8. Vidite gdje idem s ovim? Bolestan čovjek je kao i dijete koje ima uskoro rođendan, sve ostalo je nevažno, samo njegov rođendan je važan, i svi se moraju ukrcati u vlak (to će biti taj dan) skupa sa vlakovođom koji slavi svoj rođendan. Tako da u TOM POGLEDU, bolestan čovjek je isti kao i dijete koje slavi svoj rođendan. Naravno, razlika je značajna, sigurno je važnije ozdraviti nego slaviti rođendan. Ali poanta stoji, naše svrhe većinom proizlaze iz platforme JA, i zato su nebitne prema glavnoj svrsi!

1.9. S tim rečeno, da bi razumjeli moju izjavu i moja uvjerenja navedena iznad, probati ću vas kroz ovaj članak uvjeriti zašto je važno okrenuti svoj pogled prema glavnoj svrsi zbog koje smo i nakraju stvoreni.

2. Napomena: u nastavku članka često ću koristiti riječ „žrtva“, a riječi: „taj dan“, „svrha“, i „uloga“ će biti sinonimi za nju.

2.1. Idemo početi s pitanjem: „U redu, reci nam onda, koja je glavna svrha našeg postojanja“? U svojoj knjizi „Mi koji se hrvamo s Bogom“¹, psiholog dr. Jordan B. Peterson², govori da je ŽRTVA

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=vFTd5QLv-vg&t=526s> (ostavljam vam link ako zainteresirani pogledati intervju svezi knjige od dr. Petersona)

² Tko je dr. Peterson: https://en.wikipedia.org/wiki/Jordan_Peterson

temelj naše životne priče koju živimo. I ako to odbijamo kao istinu, ako nam je cilj samo ispunjavati hirove koji su povezani sa osobnim zadovoljstvom, mi kao civilizacija, kao zajednica, idemo u propast. Drugim riječima dr. Peterson nas želi uvjeriti da žrtva treba biti PRIMARNA SVRHA koju bismo trebali sprovesti u našim životima.

2.2. Vjerujem da je dr. Peterson došao do svog zaključka kroz proučavanje Biblije, naime mi koji se zovemo kršćanima, kršćanima koji vjeruju u riječi koje je rekao apostol Ivan u (Ivan 3, 16): „**Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje već da ima život vječni**“ - znamo da se ovaj svijet stvorio zbog IDEJE O ŽRTVI. Čija je to ideja bila? Pa od našeg Boga Oca. On to nije trebao napraviti (dati svoga sina), njegovo je PRAVO bilo da odluči zašto će stvoriti ovu realnost, i šta želi postići unutar nje. I Ivan, znajući svoga Boga, znajući da je njegov čin bio čin žrtve prema nama, odlučuje oblikovati svoj život prema toj ideji.

2.3. E sad, je li je dr. Peterson mislio na ultimativnu žrtvu (glavnu svrhu)³ koju bi kao ljudska bića trebali sprovesti u djelo, ili je govorio više o utjecaju svakodnevne žrtve koju možemo učiniti za druge dok živimo svoju životnu priču? Ne znam, nisam pročitao knjigu, gledao sam samo njegov intervju koji je dao svezi knjige. Ali ovo vjerujem – i možda sam u krivu - mislim da ne možemo odvojiti jedno od drugoga. Ako volimo Boga svim srcem svojim, onda će ta ljubav biti reflektirana kroz naše plodove koji su narasli nakon šta smo posijali sjemenja žrtve tokom našeg života.

2.4. Ipak, postoji sumnja u mom umu, da li možemo žrtvovati se i ne ljubiti Boga? Drugim riječima, da li postoji žrtva u kojoj se dajemo za druge, ali ultimativno ne ljubimo glavnu svrhu u svome životu? Tokom idućih stranica članka, pokušat ću odgovoriti na pitanje kroz tri kategorije: 1) Voluntarizam građanin, pod 2) Dobar građanin, i pod 3) Kršćanin građanin.

ŽRTVA KAO GLAVNA SVRHA U NAŠIM ŽIVOTIMA

3. Polako ćemo kopati prema glavnoj svrsi, ali putem ćemo pronaći slojeve zemlje (JA svrhe) koje trebamo odbaciti jer su nebitne naspram glavnoj svrsi.

Voluntarizam građanin

3.1. Katolički Biskup Robert Barron⁴ dobro opisuje stanje uma osobe koja vjeruje u ideologiju voluntarizma. Tako da ću koristiti njegov tekst iz knjige (Kako raspravljati o religiji), kako bi dobili sliku o čemu se točno radi. Krećemo:

3.1.1. Kažu da je gnosticizam najstarija i najdugovječnija hereza⁵ u životu kršćanske Crkve, i moglo bi se to i dokazati. Ja pak vjerujem da je u današnje vrijeme najmoćnija i najutjecajnija hereza voluntarizam. Ovdje govorimo o pobijedi volje nad razumom. Jednostavnim rječnikom rečeno, voluntarizam kaže da su stvari istinite jer ja želim da budu istinite.

3.1.2. Ne znam za smješniji (i jasniji) primjer voluntarizma od videa koji je prije godinu dana postao izuzetno popularan.

³ Ljubiti Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom, svom snagom svojom.

⁴ Tko je Robert Barron: https://en.m.wikipedia.org/wiki/Robert_Barron

⁵ hereza (grč. αἵρεσις; zauzeće; izbor, naklonost), općenito, naučavanje, pogled ili odnos različit od neke škole ili mišljenja. Najčešće se upotrebljava u religiji kao naučavanje suprotno službenomu vjerovanju ili općeprihvaćenim postavkama većine u određenome sustavu ili vjeroispovijesti.

U tom videu bijeli muškarac visok oko 180 cm hoda neimenovanim američkim kampusom i nasumično studentima postavlja pitanje: „Što biste rekli da vam kažem kako sam ja žena?“

3.1.3. Doslovno svaki student s kojim je razgovarao odgovorio je nešto kao: „Ako vi sebe tako vidite, meni je to u redu.“ Zatim je otišao dalje u svojim pitanjima : „A što ako vam kažem da se osjećam kao Kineskinja?“ Bez ustručavanja svaki student je rekao: „Pa to onda i jeste.“ Naposljetku je pitao: „Što biste rekli da vam kažem kako sam ja Kineskinja visoka metar devedeset pet?“ Ovdje je nekoliko njegovih sugovornika zastalo, ali na kraju su se svi složili oko toga da nemaju ništa protiv ako se on iskreno tako osjeća.

3.1.4. Očito oni rod, rasu, pa čak i visinu ne vide kao objektivno stanje stvari, već kao funkciju subjektivne želje. Čak i najsuosjećajnijemu promatraču ovdje bi trebalo biti jasno da su ovi mladi ljudi u zagrljaju ideologije koja ozbiljno iskrivljuje stvari, koja ne samo da ih odmiče od stvarnosti već i raspravu o bilo čemu od ikakve važnosti, uključujući religiju, čini praktički nemogućom. Ako se stvarnost mijenja i pomiče u skladu s voljama pojedinca, onda je nikada ne možemo zajedno shvatiti; nikada ne možemo biti u istome intelektualnome prostoru dovoljno dugo za razgovor.

3.2. Čitajući odlomke iz knjige biskupa Roberta, dolazim do zaključka da građanin ove kategorije čini žrtvu koja uništava njegov razum i razum drugih. Drugim riječima, ispunjavanjem vlastitih hirova, štiteći nerazumne hirove drugih oko sebe, građanin prve kategorije žrtvuje svoju savjest, i drugih savjest, i tako odbija živjeti za glavnu svrhu zbog koje je stvoren. Drugim riječima on se žrtvuje za ideologiju koja ga čini ludim.

3.3. Sve što ću slijedeće reći je već viđeno, i događalo se osobno u mom životu; mnogi roditelji su žrtvovali svoje vrijeme s djecom jer su samo mislili kako žele u penziju, bili su toliko umorni od posla, da su zaboravili odgajati djecu. Mnogi poduzetnici su žrtvovali svoje nasljedstvo koje im je poklonjeno – i zbog toga narušili odnose s bližnjima - samo kako bi postali slavni u nečemu. Mnogi bolesnici su žrtvovali svoje obaveze (biti otac, biti muž, biti majka, biti žena) jer su u sebi vjerovali da imaju pravo to učiniti, pa bili su bolesni. Mnoga djeca su žrtvovala školu i dobre ocjene, žrtvovali su vrijeme koje su trebali provesti pomažući svojoj mlađoj sestri ili bratu s matematikom, ili pomažući baki donijeti drva za peć, da....žrtvovali su se samo kako bi mogli i dalje stalno razmišljati o svom rođendanu. Mnogi studenti su žrtvovali svoje odlaske doma ka svojoj obitelji - jer preokupiranost (samo da završi škola), je stavila sve ostalo važno u njihovom životu na čekanje. Mnogi sportaši su bili nezahvalni prema ljudima koji su učinili sve da im pomognu u njihovom cilju da budu najbolji na svijetu – zaboravili su ostale jer su vjerovali da su oni jedini zaslužni za svoj uspjeh.

3.4. Moj kratak zaključak; vjerujem da u svima nama čuči malo čudovište (sebična žrtva), i bitno je da si to priznamo, jer ako to ne učinimo, s obzirom na današnju zapadnu kulturu koja grli javno ideologiju voluntarizma, malo čudovište će postati veliko čudovište (voluntarizam) koje će dobiti potpunu kontrolu nad nama i onda ćemo izgubiti ono najdragocjenije šta nam je Bog dao, a to je RAZUM.

3.5. Da se vratimo na pitanje iz (p.2.4.), i moj odgovor glasi; da, ovi ljudi se žrtvuju, ali samo za sebe, i nažalost, daleko su od ljubljenja Boga.

Dobar građanin

4. Dok u prvoj kategoriji svako individualno vjeruje što god hoće, dobar građanin dijeli svoja uvjerenja s ostalim a u svojoj zajednici, što znači da je skloniji žrtvovati se za člana unutar svoje zajednice. Sama riječ ZAJEDNICA zahtjeva da se žrtvujete ako želite biti dio nje – zar nije tako?

4.1. Dobrog građanina ćemo gledati kroz crkvene leće iako slijedeće rečeno vrijedi za bilo koju sljedbu kojoj pripadaju veliki ili mali broj ljudi. Drugim riječima, pretpostaviti ćemo da su gore navedeni primjeri iz (p. 1.) pripadnici crkve – i mnogi sigurno jesu u stvarnom životu.

4.2. Idemo sa prvim primjerom; mama i tata koji čekaju taj dan (penziju), neće zaboraviti odgajati svoju djecu. A zašto neće? Zato jer cijela crkvena zajednica to čini: „Ako naša zajednica promovira odgoj djece kao jednu od glavnih uloga koju nam je Bog dodijelio kao roditeljima, onda to moramo i sprovoditi u našim životima“, vjeruju oni. Drugi primjer; imućni poduzetnik će svoj profit podijeliti sa svojom zajednicom, darivat će crkvu kako bi mogla graditi nove bolnice i nove škole. Svome bratu iz zajednice će pomoći da stane na noge nakon što je izgubio posao. Drugim riječima, svoj profit će podijeliti sa svojim bližnjima (zajednicom). Treći primjer; dijete koje ima rođendan će pomoći baki donijeti drva, pomoći će sestri sa matematikom, a sve će učiniti kako bi se svidio svojim roditeljima jer ga uče da se tako voli crkva i Bog. Drugim riječima rečeno, ako voliš Boga, onda voliš i svoju zajednicu s kojom si okružen. Četvrti primjer; bolestan čovjek će skupa s zajednicom moliti za svoje ozdravljenje, neće toliko pričati i misliti o sebi, i dalje će odlaziti u crkvu i obavljati ceremonijalne obrede u nadi da će ga Bog ozdraviti jer je dobar vjernik – to je njegovo uvjerenje koje ga uvjerava crkva kao zajednica. Isto tako, neće zaboraviti biti muž, biti otac, jer zna da to dobar vjernik mora činiti usprkos nevolji koja mu se događa – kršćanin zna da je žrtva temelj njegove ili njezine vjere. I peti primjer; slavan sportaš će kroz svoje intervju prvenstveno dati hvalu svojoj obitelji i svojim prijateljima zbog uspjeha koji trenutno živi. Svoju slavu i dobitak će podijeliti s njima, i kroz svoju popularnost će promovirati vjeru u crkvu, i Isusa Krista.

4.3. Kao i prošli put, vraćamo se na pitanje iz (p.2.4.), i moj odgovor bi bio; dobar građanin se žrtvuje za druge, i na van on izgledan kao onaj koji ljubi Boga, i siguran sam da neki od njih služe glavnoj svrsi u svome životu, ali, postoje mnogi unutar zajednice kojima je glavna svrha služiti crkvi, ali ne i Bogu – i kroz slijedeću kategoriju ću probati objasniti šta mislim pod tim.

Kršćanin građanin

5. Što znači biti pravi kršćanin, kako izgleda onaj koji u svome životu služi glavnoj svrsi? Odgovor imamo ja vjerujem u Isusovom govoru u (Ivan 6, 22-68): „**Sutradan mnoštvo, koje osta s onu stranu mora, zapazi da ondje bijaše samo jedna lađica i da Isus nije bio ušao zajedno sa svojim učenicima u lađicu, nego da oni odoše sami. Iz Tiberijade pak stigoše druge lađice blizu onog mjesta gdje jedoše kruh pošto je Gospodin izrekao zahvalnicu. Kada dakle mnoštvo vidje da ondje nema Isusa ni njegovih učenika, uđu u lađice i odu u Kafarnaum tražeći Isusa. Kad ga nađoše s onu stranu mora, rekoše mu: »Učitelju, kad si ovamo došao?» Isus im odgovori: »Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjeste znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se. Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječji jer njega Otac – Bog – opečati.«**

Rekoše mu dakle: »Što nam je činiti da bismo radili djela Božja?« Odgovori im Isus: »Djelo je Božje da vjerujete u onoga kojega je on poslao.« Rekoše mu onda: »Kakvo ti znamenje činiš da vidimo pa da ti vjerujemo? Koje je tvoje djelo? Očevi naši blagovaše manu u pustinji, kao što je pisano: *Nahrani ih kruhom nebeskim*.« Reče im Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: nije vam Mojsije dao kruh s neba, nego Otac moj daje vam kruh s neba, kruh istinski; jer kruh je Božji Onaj koji silazi s neba i daje život svijetu.« Rekoše mu nato: »Gospodine, daj nam uvijek toga kruha.« Reče im Isus: »Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada. No rekoh vam: vidjeli ste me, a opet ne vjerujete. Svi koje mi daje Otac doći će k meni, i onoga tko dođe k meni neću izbaciti; jer siđoh s neba ne da vršim svoju volju, nego volju onoga koji me posla.

A ovo je volja onoga koji me posla: da nikoga od onih koje mi je dao ne izgubim, nego da ih uskrisim u posljednji dan. Da, to je volja Oca mogega da tko god vidi Sina i vjeruje u njega, ima život vječni i ja da ga uskrisim u posljednji dan.«

Židovi nato mrmljahu protiv njega što je rekao: »Ja sam kruh koji je sišao s neba.« Govorahu: »Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: 'Sišao sam s neba'?«

Isus im odvrati: »Ne mrmljajte među sobom! Nitko ne može doći k meni ako ga ne povuče Otac koji me posla; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan.

Pisano je u Prorocima: *Svi će biti učenici Božji*. Tko god čuje od Oca i pouči se, dolazi k meni.

Ne da bi tko vidio Oca, doli onaj koji je kod Boga; on je vidio Oca.

Zaista, zaista, kažem vam: tko vjeruje, ima život vječni. Ja sam kruh života. Očevi vaši jedoše u pustinji manu i pomriješe. Ovo je kruh koji silazi s neba: da tko od njega jede, ne umre.

Ja sam kruh živi koji je s neba sišao.

Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijeke. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta.«

Židovi se nato među sobom prepirahu: »Kako nam ovaj može dati tijelo svoje za jelo?«⁵³ Reče im stoga Isus: »Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko.

Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni. Ovo je kruh koji je s neba sišao, ne kao onaj koji jedoše očevi i pomriješe.

Tko jede ovaj kruh, živjet će uvijeke.« To reče Isus naučavajući u sinagogi u Kafarnaumu. Mnogi od njegovih učenika čuvši to rekoše: »Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati?« A Isus znajući sam od sebe da njegovi učenici zbog toga mrmljaju, reče im: »Zar vas to sablažnjava? A što ako vidite Sina Čovječjega kako uzlazi onamo gdje je prije bio?« »Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio duh su i život su.« »A ipak, ima ih među vama koji ne vjeruju.« Jer znao je Isus od početka koji su oni što ne vjeruju i tko je onaj koji će ga izdati. I doda: »Zato sam vam i rekao da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od Oca.« Otada mnogi učenici odstupiše, više nisu išli s njime. Reče stoga Isus dvanaestorici: »Da možda i vi ne kanite otići?« Odgovori mu Šimun Petar: »Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga!«

5.1. Neću se detaljno baviti teološkim istinama koje je Isus htio naučiti svoj narod, ovaj članak bi tada bio predug, ali ono šta je važno za nas danas, ću pokušati pojednostaviti koliko god je moguće s moje strane.

I prije nego krenem objašnjavati GLAVNU SVRHU zašto smo stvoreni, napraviti ću mali uvod u ovaj događaj. Naime prije ovog događaja, mnoštvo ljudi je slijedilo Isusa koji se odlučio povući sa svojim učenicima iz Galileje u Betsaidu. Baš u to vrijeme je kralj Herod odrubio glavu njegovom rođaku Ivanu Krstitelju.

5.3. Znači Isusova slava je bila na samome vrhuncu, slava koja je došla do vladara koji su imali moć odlučiti šta će učiniti sa Isusovim učenjem ako im se ne sviđa, i jedan od njih je bio kralj Herod.

5.4. Tokom putovanja prema Betsaidi, Isusa i njegove učenike, su zaustavili desetine tisuća ljudi kako bi čuli njegovo učenje i vidjeli čudesa koja čini. Nakon šta je polako sumrak padao, učenici izmoreni od svega, mole Isusa da otpusti narod kako bi mogli ići doma odmoriti se i pojesti nešto. Isus odlučuje nadnaravno nahraniti desetine tisuća ljudi, i tokom tog događaja, narod po prvi put odlučuje proglasiti Isusa svojim budućim kraljem, znači čudo hranjenja je njih motiviralo da ga učine svojim budućim vladarom.

5.5. Isus znajući njihove krive motive, odlučuje se udaljiti od njih, ali su ga oni sutradan preduhitрили sa željom da ih opet nahrani. I tu Isus započinje govor koji je nakraju rezultirao odlaženjem skoro svih, čak ga je i mnoštvo učenika njegovih koji su ga vjerno slijedili do ovog trenutka, napustilo zbog onog što je rekao.

5.6. Kroz govor vidimo da se Isus izražava u metaforama; „Tko jede moje tijelo, tko pije moju krv...” Ali poantu njegovog učenja - svi nazočni - jako dobro razumiju, a to je ovo: tko odluči vjerovati u Isusa, vidjeti će dolazak kraljevstva Božjeg. E sad, što to znači vjerovati u Isusa Krista?

5.7. Idemo prvo upoznati njegove učenike malo; svi njegovi učenici su bili iz obitelji koje su ih poučavali Mojsijevom zakonu, svi su oni odlazili tokom djetinjstva u sinagoge, neki su bili bogati, neki su bili roditelji, neki su bili tinejdžeri, neki su bili ribari....ali svi skupa su bili zajednica koja je čvrsto vjerovala da ljube Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom. Ali njihovo uvjerenje ruši svijetlo (Isus) koje došlo na svijet, i govori im da oni zapravo ne vole Boga ako traže da im on opet da kruh s neba.

5.8. Drugim riječima; Izraelci su voljeli svoje hirove, i dok god bi Isus ispunjavao njihove hirove, oni bi ga gledali kao svojeg kralja. I Isus je to znao, i zato im je slijedeće rekao: „Prodajte se za svoje jeftine hirove, a ono veličanstveno, ono za što smo svi stvoreni, to odbijate jer niste spremni platiti cijenu. Vaše žrtve su sebične, Bog traži od vas da se njemu potpuno predate i da u njega vjerujete, a to znači da na kraju i u mene vjerujete. A što to znači vjerovati u mene? To znači da svatko tko vjeruje u mene će imati sličan PUT mojem. Put odbačenosti, put patnje, put svakojakih izazova koji će vas pokušati natjerati da napustite Boga. Taj put će vas htjeti uvjeriti da vas Bog ne voli, ali, ako ustrajete, ako u sebi kažete: *Ovo je tvoja uloga za mene Oče moj, i ja je prihvaćam* - onda jedete moje tijelo, i pijete moju krv. I na Sudnji dan ja ću vas uskrsnuti iz mrtvih, i biti ću biti vaš kralj, a vi ćete biti svećenici Božji”.

5.9. I dok je držao svoj govor pred narodom, mnoštvo ga je napustilo. Nažalost nisu htjeli služiti GLAVNOJ SVRSI zbog koje su stvoreni. Ali ima i onih koji su ostali, Petar je jedan od njih, i njegovo srce koje je reklo; „Gospodine kome da idemo, ti imaš riječi života vječnoga”, je zaustavilo Petra da se pridruži mnoštvu koje je odlučilo napustiti Isusa i Boga Oca.

6. Idemo primijeniti njegov govor na primjere navedene iznad, nažalost, mnogi roditelji će radije izabrati penziju i crkvu kao svoju svrhu nego taj dan (uskrснуće), mnogi će bolesnici – i svjedočio sam tome – radije proklinjati Boga dok umiru nego čekati u miru – jer su prihvatili volju svoga Boga - taj dan (svoje uskrснуće), mnogi će bogati ako im se oduzme bogatstvo prije mrziti Boga nego reći: „To je tvoja volja za mene, želiš me nešto naučiti, i ja to prihvaćam“. Mnoga će djeca biti ljuta na svoje roditelje ako im ne daju da slave rođendan, a zašto im ne daju? Zato jer nisu bila poslušna, zato jer nisu htjela slušati DOBRE zapovijedi svojih roditelja. Mnogi će sportaši mrziti Boga jer su se ozbiljno ozlijedili, a zašto će ga mrziti? Zato jer nisu mogli ispuniti svoju svrhu – postati prvak.

6.1. Nažalost primjera je tisuću gdje čovjek zbog svojih svrha, zbog svoje platforme JA, odbija služiti glavnoj svrsi. I to je tragedija čovječanstva koja traje od postanka svijeta.

6.2. Ali Petar, on je kroz svoj hod s Kristom uvidio koliko će ga koštati njegova vjera u Krista – i već ga je koštala do tog trenutka – ali je ipak odlučio ostati i dalje s Kristom. Glavna svrha, zbog koje je svako ljudsko biće stvoreno od kada je svijeta, je bila važnija od svega ostalog u njegovom životu. MOLIM VAS, MORAMO BITI KAO PETAR, ne dozvolimo da nas naši hirovi, naše trenutne svrhe, spriječe da napustimo glavnu svrhu zbog koje smo stvoreni. Ja se stvarno nadam da će netko od vas kroz svoj život odlučiti biti kao Petar.

6.3. Prije samog kraja želim reći ovo: ovaj članak nije namijenjen za svih, postoje mnoge životne situacije koje su srce parajuće, i ovaj članak nema odgovor za njih, niti je namijenjen da ima. Ovaj članak je fokusiran na život većine koji žive na zapadnom djelu svijeta - naglasak na „većinu“. Znači postoje „izuzeci“ kojima je život toliko tragičan, toliko kompleksan – i bilo bi pregrubo i oholo od mene da kažem da im ovaj članak može pomoći. On ih samo može potencijalno nagovoriti da sad nakon čitanja članka „izuzeci“, odluče sami za sebe studirati Evanđelje Isusa Krista kako bi dobili odgovor na svoja brojna pitanja i sumnje.

6.4. Isto tako, na početku sam rekao da su naše svrhe većinom „nebitne“, i to nije istina, one su bitne i trebamo ih željeti za sebe, ali, moj cilj je bio da vas isprovociram (probudim) u želji da shvatite da postoji nešto puno veće, nešto veličanstveno šta nam Bog Otac želi dati na kraju ovog našeg putovanja kojeg zovemo ŽIVOT. I zato, ja vas preklinjem iznova, okrenite se GLAVNOJ SVRSI, počnite istinski služiti Bogu, i njegovom Sinu, Isusu Kristu, jer tek onda stvarno ŽIVIMO PUNIM PLUĆIMA.

6.5. Ako to ne učinimo, onda smo kao i ovaj čovjek na slici iznad koji leži zadovoljan na plaži dok tipka po mobitelu. Drugim riječima, on je pronašao svoju svrhu u životu, i ne zanima ga ono veličanstveno šta dolazi nakon – i zato jer ga ne zanima, nakon plaže, njega ili nju....čeka; NIŠTAVILO, oni će nažalost umrijeti i prestati postojati.

6.6. Za kraj, oni koji će poslušati Isusovo učenje, za moju sadašnju i buduću braću i sestre u Kristu, imam jedan referen: „To će biti taj dan, objesi znak: *Ja sam dijete Božje*, budi pro aktivan u vjeri, i revno iščekuj svoje uskrснуće gdje ćeš vidjeti lice Božje, to će biti taj dan!“ Ljubimo Boga svim srcem svojim i onda ćemo skupa s našim kraljem Isusom doživjeti DAN NAD SVIM DANIMA.